

Kővári Diana

Kéregető

...maholnap megfagyok,
 ha nem tekintesz rám.
 Nézd, felvettem legszebb ruhám:
 ezüstvirágot hullajtok a kőre,
 elmúlt életeim röppenek fel belőle.
 Markomban maradék hitem szenderül. Ne ébreszd fel!
 Velem együtt menekül.
 Szürke homlokom alatt
 réges-rég lenyugodott már a nap;
 csak szemem bogara keresi otthonát,
 mit elnyűttek a városi álmatlan éjszakák...

Ne, ne állj meg!
 Csak tekints egy pillanatra reám,
 szemed tükrében lássam, én voltam itt,
 én a hold-árus leány.

éj felem

Párhuzamosok könnyű szekerén
 időtlenségbe burkolt
 napjaim füstje a
 balatoni égbe szállt.
 Vályogfal szemére
 csuklott gyertya fénye
 koppant megfoghatatlanul,
 röptében a vércse is megállt.
 Bőröm mellett az éjfél
 elsuhant szótlantul,
 múlt időm csendje lobbant
 zsarátnok mosolyom mögül,
 sóhajom nyomában
 csak a réten tenyerembe szegült
 szénaszagú lónyál kísér
 új holdjaim kertjén

közvetlenül.

Egyedül?

A medren fenn-
akadt
sárgult levél
hátán
a fénylő vízcsepp
árván
azt hiszi, egyedül
maradt,
pedig a levél
körül
ott folyik a
patak.

Remény(telenség)

A dübörgő káoszban
szűk alkony zuhan
a fáradt napsütésre.
Arcul csap a fényes
esti sötétség,
fuldoklom a csillagok
rám köpött ragyogásától.
Sűrű magány-vízben
koptatnak vasfogak,
csontomat tördeli
a nagy némaság.
Belém harap az
éjfél, húsom
sikítva szakad
elméből,
könnytelen szemem
elvész a semmiben.

Nyomorult hajnal
hasad.

S az éjfékete ragadozó
szavak tovább kiáltoznak
a napkelte fényében,
de pilláikon már
harmat-remények csillognak.

Teli Hold

Hold lépett a fák közt
 rekedt tisztásra,
 dér haja belekezdet
 lassú szántásba.
 Fagyott fű, fa, virág,
 kicsiny mohácska,
 elhallgatott minden,
 csönd lett a világban.

Más Világ

Alma fényét
 megeszem
 ibolya színét
 szagolom
 madár tollát
 hallgatom
 fa zúgását
 megfogom

Mindez ott van
 ott bizony:
 a túlvilági
 dombokon

Évszakom

Bíbor árnyak,
 sárga csíkok,
 rozsdafarkú levelek
 közt mereng lelkem,
 két kezem közt
 folyik az ősz,
 és oly jó ölelnem!